

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **A. R.**, narozen „X“,
státní příslušnost Syrská arabská republika,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Miroslavem Dubranem, advokátem,
sídlem Benešovo náměstí 417/12, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. MV-106260-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. MV-106260-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 7. 2016, č. j. OAM-1002-14/ZR-2016, kterým bylo podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“), zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu, neboť nepobýval na území České republiky (dále jen „území“) nepřetržitě po dobu delší než 6 let a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu mu byla stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že činil od začátku nesporným, že se na území nezdržoval po dobu delší šesti let, nicméně v rámci správního řízení poskytl podrobnou argumentaci, která vede k závěru, že není důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Správní orgány se s žalobcovou argumentací vypořádaly jen povšechně, přičemž je zajímala pouze skutečnost, že doba pobytu mimo území přesáhla šest let. Řízení o zrušení trvalého pobytu nemělo být vůbec zahájeno, neboť žalobce podal dne 4. 4. 2016 žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu, které dosud není pravomocně skončeno. Žalovaný pochybil, když na žalobce aplikoval úpravu ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, a ne úpravu ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu. Při použití uvedeného ustanovení měl žalovaný na základě důkazů předložených žalobcem dospět k závěru, že důvody pro zrušení trvalého pobytu nejsou dány, protože žalobce v době rozhodování na území již žil cca 2,5 roku a zrušení trvalého pobytu by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Žalovaný při posouzení možnosti aplikace ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu nezohlednil ani argumentaci žalobce, že je držitelem povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU na základě své dobré víry. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobce nemohl být v dobré víře, že je rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce však toto nikdy netvrdil. Žalobce uváděl, že s ohledem na postup Ministerstva vnitra po jeho návratu do České republiky byl v dobré víře, že je držitelem povolení k trvalému pobytu příslušníka EU. Žalovaný nepostupoval ani v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezohlednil argumenty žalobce uvedené v odvolání, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným.
3. Žalobou napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřiměřené, neboť v případě zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nemá jinou možnost než vycestovat do válkou zmítané země, kde bude vážně ohrožen na životě, zdraví a lidské důstojnosti. Místo, kde bydlel, je zbombardováno a jeho byt zřejmě už neexistuje. Do této oblasti není možné se dostat, protože je uzavřena armádou. I kdyby žalobce vycestoval a na zastupitelském úřadu v Sýrii požádal např. o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, pochybuje, že by je za dané situace v Sýrii obdržel. Žalobce neměl v úmyslu dlouhodobě pobývat mimo území, ale přinutily jej k tomu okolnosti zvláštního zřetele hodné, a to vojenská služba a nemoc jeho otce. Veřejný zájem sledovaný ustanovením § 87l odst. 1 písm. d), resp. ustanovením § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu nemůže v případě žalobce překonat jeho právo na život a lidskou důstojnost. Postup Ministerstva vnitra nebyl adekvátní, když zahájilo řízení až cca 2,5 roku po návratu žalobce do České republiky, kde si žalobce stihl vytvořit dostatečné sociální zázemí a zahájit podnikání. V takové životní situaci se žalobci již zdá neadekvátní podstupovat případný proces za účelem získání mezinárodní ochrany.

Doplnění žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalobce dne 3. 6. 2019 zaslal soudu své vyjádření k věci, v němž uvedl, že se i nadále zdržuje v České republice a v Teplicích provozuje živnost, řádně platí daně a pojistné na sociální a zdravotní pojištění a nepobírá žádné prostředky ze systému státní sociální podpory či hmotné nouze. Žalobce je bezúhonný. V mezidobí se pokusil získat české státní občanství, avšak žalovaný řízení přerušil a vyčkává rozhodnutí soudu ve věci. Žalobce nemá možnost jak v současnosti dosáhnout pobytu, neboť žalovaný mu odmítá vydat průkaz o povolení k trvalému pobytu, a tak se již 2,5 roku legitimuje pouze cestovním pasem a usnesením soudu o přiznání odkladného účinku. Obává se proto, že v případě vycestování z České republiky za účelem podání žádosti o vízum by měl problémy s návratem do České republiky. Dalším problémem je problém faktický, neboť žalobce je občanem Sýrie a konzulární záležitosti vyřizuje Velvyslanectví v Bejrútu, vycestování do Libanonu mu však musí být povoleno syrskými úřady, a to je nejisté. Žalobci dále chybí v Sýrii potřebné zázemí. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřiměřené, neboť žije na území České republiky od roku 1992 a ve dvou obdobích délka jeho pobytu činí minimálně 16,5 roku, což představuje třetinu jeho života.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. K námitkám žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno, jak požaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s námitkami žalobce a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Důvodem zrušení trvalého pobytu žalobci bylo zjištění, že mimo území pobýval po dobu delší než šest let. K tomuto zjištění v odvolání žalobce žádné námitky nevznsl. V případě zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu se s ohledem na znění zákona přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince neposuzuje.

Ústní jednání soudu

6. Při ústním jednání soudu konaném dne 19. 6. 2019 právní zástupce žalobce odkázal na dosavadní podání a shrnul svá dosavadní stanoviska. Předně poukázal na to, že žalovaný pochybil, když neprovedl dokazování navrhané žalobcem. Dále uvedl, že žalovaný použil nesprávnou právní úpravu, když měla být použita úprava vztahující se na rodinného příslušníka občana EU. To ostatně plyne ze záznamu z posledního průkazu žalobce o pobytu, z něhož vyplývá, že v roce 2013, tj. po návratu žalobce ze Sýrie do ČR, žalovaný vycházel z toho, že je rodinným příslušníkem občana EU, třebaže v té době byl již řadu let rozveden. Žalobce tak byl v dobré víře v předmětném řízení, a proto tomu tak uzpůsobil svoji argumentaci. Závěrem právní zástupce žalobce zdůraznil, že rozhodnutí není ve vztahu k žalobci přiměřené, a to s ohledem na dobu života žalobce na území ČR včetně jeho nezávadového jednání a také s ohledem na důvody, a to objektivního rázu, pro které žalobce pobýval jistou dobu v Sýrii. Napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou proporcionality, tj. v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu. Tento závěr umocňuje pak velmi špatná situace v důsledku občanské války v zemi původu žalobce. Právní zástupce žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalobce dokonce splňuje i podmínky pro udělení státního občanství.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce na území ČR pobýval v letech 1997 až 2003, nicméně poté dlouhodobě na území ČR nepobýval, a to zhruba 11 let, neboť se zdržoval až do roku 2013 v Sýrii. K tomu podotkl, že § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu ani směrnice č. 109/2003 nepožaduje po správních orgánech, aby zkoumaly závažnost důvodů pobytu cizince mimo území ČR. Relevantní právní úprava nemá žádné změkčovací ustanovení, současně ani neukládá povinnost správním orgánům vypořádat se s přiměřeností zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince. To ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 9 Azs 288/2016, který se navíc zabýval výkladem „měkkého“ ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Závěrem pověřený pracovník žalovaného podotkl, že v době trvání manželství žalobce ČR nebyla členem EU, a proto se nemohl dovolávat postavení rodinného příslušníka občana EU. Navíc dle jeho přesvědčení má žalobce možnost svoji situaci řešit dle jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Odmítl úvahy žalobce o nároku na udělení státního občanství s tím, že se jedná jen o spekulace.
8. Podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“), soud k návrhu žalobce provedl důkaz čtením listin, a to výpisem z evidence rejstříku trestů (č. l. 63), potvrzením Úřadu práce ze dne 15. 5. 2019 (č. l. 64), smlouvou o nájmu bytu ze dne 1. 6. 2016 a plnou mocí (č. l. 65, 66), žádostí o udělení státního občanství ze dne 28. 6. 2016 (č. l. 67), protokolem o kontrole ze dne 18. 4. 2018 (č. l. 68-70), potvrzeními o neexistenci nedoplatků (č. l. 70-71), negativní lustrací v evidenci exekucí ze dne 16. 5. 2019 (č. l. 72), rozhodnutím o zamítnutí rozkladu ze dne 22. 12. 2017 (č. l. 73-75), usnesením o přerušení řízení ze dne 3. 8. 2017 (č. l. 76), přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2018 (č. l. 78-80), přehledem OSVČ za rok 2018 (č. l. 81-82), přehledem o příjmech a výdajích za rok 2018 (č. l. 82-85), přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2017 (č. l. 87-89), přehledem OSVČ za rok 2017 (č. l. 90-91), přehledem o příjmech a výdajích za rok 2017 (č. l. 92-93), přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016 (č. l. 95-98), přehledem OSVČ za rok 2016 (č. l. 99), přehledem o příjmech a výdajích za rok 2016 (č. l. 99-100).

Správní spis

9. Soud zjistil ze správního spisu předloženého žalovaným následující podstatné skutečnosti. Dne 13. 5. 2016 bylo z úřední povinnosti zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce považovaného za rodinného příslušníka občana EU podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, neboť žalobce nepobýval na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Z informačního systému evidence cizinců vyplývá, že žalobce přijel do České republiky dne 11. 10. 1990, přičemž nepřerušeně pobýval na území od 16. 6. 1997 na základě povolení k pobytu za účelem sloučení s občanem České republiky, neboť byl manželem. Z rozsudku Okresního soudu v Chomutově ze dne 25. 11. 1998, č. j. 9 C 297/98-7, vyplývá, že žalobce uzavřel manželství dne 22. 3. 1997 s občankou České republiky a toto manželství bylo ke dni 12. 12. 1998 rozvedeno.
10. Opravou právní kvalifikace ze dne 24. 5. 2016 vydanou správním orgánem I. stupně bylo nadále vedeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu s odůvodněním, že žalobci byl povolen trvalý pobyt na základě sloučení s občankou České republiky v roce 1997. V roce 1998 manželství žalobce zaniklo rozvodem, proto správní orgán I. stupně dovodil, že po vstupu České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky do EU v roce 2004 nemůže být žalobce považován za rodinného příslušníka občana EU.

11. Žalobce do protokolu o svém výsledku uvedl, že mimo území České republiky pobýval od roku 2002 a vrátil se koncem roku 2013. V roce 2002 udělil syrský prezident milost těm, kteří nebyli na vojně. Žalobce na vojně nebyl, a byl proto veden v Sýrii jako trestaný. Vrátil se proto do Sýrie a vykonal tam vojenskou službu. Na té byl dva a půl roku. Poté se chtěl vrátit do České republiky, ale jeho otec dostal mozkovou příhodu a žalobce musel zůstat s ním, než se uzdraví. S otcem zůstal sedm až osm let, poté, co se skoro uzdravil, v polovině roku 2013 se žalobce vrátil do České republiky. V současnosti pracuje na živnostenský list, překládá Arabům, kteří přijedou do Teplic. V České republice vlastní dva automobily, rodinné vazby v České republice nemá. V České republice však má mnoho známých a kamarádů. V cestovním dokladu žalobce vydaném Syriskou arabskou republikou dne 15. 9. 2013 je otištěno razítko „Trvalý pobyt v ČR, povolen od 16. 6. 1997“ a druhé razítko „Rodinný příslušník občana Evropské unie“ s datací dne 20. 11. 2013.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud k namítané nepřezkoumatelnosti konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, neboť žalovaný jasně vyjádřil svůj názor na to, které okolnosti jsou pro jeho rozhodování o zrušení trvalého pobytu podstatné a že důvody pobytu žalobce mimo území České republiky takovými důvody nejsou. Žalobce se zjevně neztotožňuje s právním názorem žalovaného, což však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ale otázkou věcného posouzení, kterou se bude soud zabývat dále.
15. Soud se musel nejprve zabývat tím, jaký byl právní režim pobytu žalobce a od toho se odvíjející právní regulace možnosti zrušení žalobcova trvalého pobytu.
16. Žalobci byl udělen trvalý pobyt za účelem sloučení s manželkou ještě před vstupem České republiky do EU, který se uskutečnil dne 1. 5. 2004. Ve znění novely č. 217/2002 Sb. zákona o pobytu zavádějící novou regulaci pro občany EU a jejich rodinné příslušníky účinné od vstupu České republiky do EU ustanovení § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu normuje, že rodinným příslušníkem občana EU se pro účely zákona o pobytu rozumí manžel, kterým však žalobce v době vstupu České republiky do EU již nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z důvodu rozvodu v roce 1998. Žalobce nemohl být v dobré víře, že by byl jeho trvalý pobyt vázán na příslušnost k rodině občana EU, neboť věděl, že je rozveden a žádného jiného občana EU jako rodinného příslušníka na území České republiky nemá. Žalobci nebyl vydán ani průkaz o povolení k pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87r zákona o pobytu. Žalobci bylo tedy skutečně nesprávně do cestovního dokladu při jeho vstupu zpět do České republiky dne 20. 11. 2013 vyznačeno, že je rodinným příslušníkem občana EU, nicméně toto pochybení nemohlo založit dobrou víru žalobce ani nemohlo nahradit absentující rozhodnutí o udělení trvalého pobytu žalobci na základě jeho rodinné příslušnosti k občanovi EU. Vzhledem k tomu je zřejmé, že se na žalobce nemůže ani vztahovat ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, které normuje zrušení trvalého pobytu, neboť to by na žalobce dopadalo jen, kdyby byl občanem EU nebo rodinným příslušníkem občana EU.

17. Na žalobce tedy dopadá, jak správně uvážily správní orgány, ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, které uvádí, že: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.“*
18. V případě je nesporné a odpovídá to i obsahu správního spisu, že žalobce pobýval mimo území České republiky a EU od 5. 11. 2002 do 5. 11. 2013.
19. Žalobce tvrdí, že tomu tak bylo z důvodu povinné vojenské služby a péče o nemocného otce. Žalovaný zastává jednoznačné stanovisko, že v případě aplikace ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu důvody nepřítomnosti nejsou rozhodné, jako tomu je například v případě aplikace ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, a v případě aplikace ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu není správnímu orgánu uložena povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, a proto se jimi žalovaný ani správní orgán I. stupně v případě žalobce nezabývali. Soud konstatuje, že takto vyjádřené závěry jsou zcela jasné a přezkoumatelné z věcného hlediska, a proto neshledává žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. V tomto směru lze konstatovat, že žalobce se především neztotožňuje s uvedenými závěry žalovaného, ne že by jim nerozuměl a nemohl proti nim argumentovat. Soud tedy přistoupil k přezkumu závěru žalovaného, že v daném případě se neposuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce ani důvody pobytu mimo území České republiky.
20. Soud uvádí, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu skutečně nijak nezohledňuje důvody pobytu mimo území České republiky na rozdíl například od ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, což je dáno dlouhou dobou absence cizince na území uvedenou pro aplikaci ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu.
21. Soud dále konstatuje, že otázkou posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince v případě aplikace zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, uvedl: *„Zákon tedy explicitně nestanoví, že by se měl v případě postupu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců posuzovat zásah do soukromého a rodinného života. Ostatně u takto dlouhého pobytu mimo území nelze takový zásah ani legitimně předpokládat. Případ stěžovatelky je toho vhodným příkladem. Její povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno proto, že pobývala mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší*
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

než 6 let. Pokud cizinec pobývá mimo území ČR po takto dlouhou dobu na základě vlastního rozhodnutí či rozhodnutí své rodiny, nelze dost dobře konstatovat, že další pobyt mimo české území, kde již tak dlouho fakticky nežije, bude představovat zásah do soukromého a rodinného života.“

22. Podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy ani k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jež rovněž chrání právo na respekt k soukromému a rodinnému životu na úrovni ústavního práva. Nejvyšší správní soud k uvedenému zastává názor, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl by se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí zabývat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016–53; ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, www.nssoud.cz).
23. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že nebylo povinností žalovaného zkoumat přiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť mu to zákon o pobytu ve vztahu k ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu neukládá. V úvahu přichází pouze případná přímá aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zaručujícího právo každého na respektování rodinného a soukromého života. K přímé aplikaci ústavněprávních kautel by však mělo docházet jen ve výjimečných případech, kterým věc žalobce rozhodně není. Žalobce se aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nedovolával a k důvodům vztahujícím se k pobytu na území České republiky v žalobních bodech pouze tvrdil, že si již vytvořil dostatečné sociální zázemí a zahájil podnikání. Dále pouze správním orgánům vytýkal, že se s jeho argumentací, proč nejsou dány důvody zrušení trvalého pobytu, nevypořádaly vůbec nebo jen povšechně a postupovaly pouze formalisticky.
24. Soud konstatuje, že žalobce pobýval mimo území České republiky 11 let a v takovém případě došlo zcela jistě ke zpřetrhání vazeb s Českou republikou, a trvalý pobyt tak přestal plnit svoji funkci, kterou je postupná a plynulá integrace cizince do společnosti směřující k udělení státního občanství. Jestliže žalobce přestal splňovat podmínky pro status trvalého pobytu, tím spíše nesplňuje podmínky pro udělení státního občanství. Soud tedy považuje za správné, pokud bylo řízení o udělení státního občanství přerušeno. Nicméně zásadní v této věci je, že řízení o udělení státního občanství nebo případné obtíže spojené s udělením jiného pobytového statusu žalobce nemají na projednávanou věc vliv.
25. Žalobce se sice zdržuje opět na území České republiky již od roku 2013, avšak soud v kontrapozici poukazuje na zvláštní právní situaci žalobce, neboť zpočátku zde pobýval jako rodinný příslušník občana EU, ačkoliv jím nebyl, následně pak pobýval na území České republiky již s vědomím zrušeného trvalého pobytu na základě přiznání odkladného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účinku žalobě. Žalobce nemá na území významné vazby kromě podnikání, které při základu daně pohybujícím se kolem 100 000 Kč nelze považovat za nijak rozsáhlé. Žádné další významné vazby žalobce na území České republiky tedy nemá a není zde tedy nic, co by bylo zcela mimořádnou okolností, která by odůvodňovala přímou aplikaci ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a konstatování nepřiměřeného zásahu napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce. Zrušení trvalého pobytu žalobce tak bylo zcela namístě a správné.

26. Žalobce při jednání soudu namítl, že žalovaný neprovedl důkazy navržené žalobcem. K tomu soud konstatuje, že tuto námitku nezahrnul žalobce mezi žalobní body a jedná se tedy podle § 71 odst. 2 s. ř. s. o námitku opožděnou, neboť nelze po uplynutí lhůty k podání žaloby žalobní body rozšiřovat. Soud nicméně poznamenává, že jak vyplývá ze shora uvedeného, meritum věci tkví v otázce, co všechno je povinen správní orgán v řízení o zrušení trvalého pobytu zkoumat a v tomto směru je také povinen provádět dokazování. Vzhledem k poměrně úzkému okruhu okolností, které byl správní orgán v daném řízení povinen zkoumat, bylo provedeno dostatečné dokazování.
27. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 19. června 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)